

Forfatter: Andersen, H. C.

Titel: Udrag fra O.T.

Citation: Andersen, H. C.: "O.T.", i Andersen, H. C.: *O.T.*, udg. af Mogens Brøndsted , Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, i samarbejde med Nyt Dansk Litteraturselskab, cop. 1987, s. 53. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-andersen04val-shoot-idm140137151000720/facsimile.pdf> (tilgået 10. maj 2021)

Anvendt udgave: O.T.

end han, under deres korte Bekjendskab, havde kunnet tænke sig.

Sophie tilføiede smilende: »De skal blive!» som Kammerjunkereren besvarede med Undskyldning for sin Ridehabit.

»Vi ere jo ikke fremmede for hinanden!» sagde Fruen. »Det er ogsaa kun et Familiemaaltid! De seer den sædvanlige Kreds. Dem, Hr. *Thostrup*,» tilføiede hun forbindtligt, »troer jeg at kjende saa godt af *Vilhelms* Breve, at De slet ikke er os fremmed. Herrerne kjende hinanden!»

»Jeg tager mod Indbydelsen!» sagde Kammerjunkereren, »og nu vil jeg vise Dem, i hvilken Gallop jeg kan sætte min Brune. Det er *Carl Rise*, som De seer, min Frøken! De har selv givet den Navn!»

»Ja, rid forud!» sagde *Sophie* smilende. »Derved vil De ret forbinde Dem min Søster. Hun kunde blive forskrækket ved at see saa stor en Karavane komme til Gaarden, og ikke have Middagsbordet arrangeret, som det skulde!»

»Som min naadige Frøken befaler!» sagde Rytteren og sprængte afsted.

Egnen blev meer og meer skovrig, Veien gik forbi flere smaa Indsøer, næsten tilgroede med Aakandeblade og beskyggede af de gamle Træer; nu tittede Herregaardens gammeldags takkede Gavle frem. Man passerede en Alleé med vilde Kastanier, Brolægningen truiede her med at knække Axlerne. Til Høire lae Smedien, hvor Gnisterne fløi ud gennem den aabne Dør; en lille barbenet Pige aabnede Ledet, og nu var man paa en stor Plads foran de rødmaalede Udbygninger. Jorden var belagt med Halm, og alt Gaardens Qvæg her drevet sammen til Malkning; man maatte kjøre Skridt for Skridt, til man kom gennem Porten ind i den større Gaard, der indesluttedes af Længerne og den egentlige Hovedbygning; om denne strakte sig brede Græve, næsten tilgroede med Rør; over en solid Bro med murede Piller kom man nu gennem Hovedfloien, hvor den gamle Eiers Vaaben og Navnetræk stod over Porten, ind i den inderste Gaard, der indesluttedes af tre Floie, den omtalte antike og to nyere; den fjerde Side var et lavt Gitter ud til Haven, hvor Kanalerne tabte sig i en Indsø.

»Der er en interessant, gammel Gaard!» udbrod *Otto*.

»O, den er intet mod Kammerjunkerens!» svarede *Vilhelm*. »Der skal De faae en at see!»

»Ja, De maa komme i disse Dage!» sagde Kammerjunkereren! »stille, *Fingall*! stille, *Valdine*!» raabte han til de gjoende Hunde. Et Par kalkun-